

The Holy See

Üzenet a hivatások 43. világnapjára

XVI. Benedek pápa
2006. május 7.

Tisztelendő Testvéreim a püspöki rendben!

Kedves Testvéreim! A soron következő Hivatások Világnapja azt a lehetőséget kínálja, hogy Isten egész népét hívjam a „*Hivatás az Egyház misztériumában*” téma elmélkedésére. Pál apostol ezt írja: „Áldott legyen az Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja... mert őbenne választott ki bennünket a világ teremtése előtt... eleve arra rendelt bennünket, hogy Jézus Krisztus által – akarata és tetszése szerint – fogadott gyermekeivé legyünk” (Ef 1,3-5). A világ teremtése előtt, létrejöttünk előtt, a mennyei Atya Jézuson keresztül – aki a testté lett Ige –, a Szentlélek vezetésével személyesen választott ki bennünket a Vele való fiúi kapcsolatra. Jézus, aki meghalt értünk, bevezetett az Atya szeretetének misztériumába, amely szeretet teljesen betölti őt, és amelyet mindenkinek felajánl. Ily módon, Jézussal egyesülve, aki a Fő, egyetlen testet alkotunk, amely az Egyház.

A történelem két évezredes súlya megnehezíti az isteni örökbefogadás magával ragadó misztériumának újdonságát megérteni, amely Szent Pál tanításának középpontjában áll. Az Atya – emlékeztet az apostol – „Tudtukra adta ugyanis akaratának titkát..., az őbenne előre meghatározott jóságos tervét, hogy Krisztusban újra egyesít mindent” (Ef 1,9-10). És lelkesedéssel hozzáteszi: „Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik, hiszen ő saját elhatározásából választotta ki őket. Akiket ugyanis eleve ismert, azokat eleve arra rendelte, hogy Fiának képmását öltsek magukra, így lesz ő elsőszülött a sok testvér között” (Róm 8,28-29). A távlat valójában lenyűgöző: arra kaptunk meghívást, hogy Jézus testvéreiként éljünk, és ugyanazon Atya gyermekeinek érezzük magunkat. Olyan ajándék ez, amely minden emberi elgondolást és tervet felülmúl. Az igazi hitvallás nyitottá teszi az elmét és a szívet Isten kifogyhatatlan titkai előtt, amely átjárja az emberi létet. Mit is mondjunk a napjainkban oly erősen jelenlévő kísértésről, amikor annyira önellátónak érezzük magunkat, hogy Isten rólunk alkotott

titokzatos terve előtt képesek vagyunk bezárkózni? Az Atya szeretete – amely Krisztus személyében feltárulkozik – megszólít bennünket.

Ahhoz, hogy Isten hívására válaszoljunk és elinduljunk az úton, nem szükséges, hogy már eleve tökéletesek legyünk. Tudjuk, hogy a bűnök beismerése a tékozló fiú számára is lehetővé tette a visszatérés útján való elindulást és így tapasztalhatta meg az Atyával való kiengesztelődés örömét. Az ember törékenysége és korlátai nem jelentenek akadályokat, hiszen ezen feltételek között tudatosan egyre inkább bennünk a tény, hogy szükségünk van Krisztus megváltó kegyelmére. Szent Pál tapasztalata is ez, amikor azt írja: „Ezért a legszívesebben a gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje költözzön belém” (*2Kor 12,9*). Az Egyház misztériumában – amely Krisztus misztikus teste – a szeretet isteni ereje megváltoztatja az ember szívét, és képessé teszi arra, hogy Isten szeretetét testvéreinek továbbadja. Az évszázadok folyamán férfiak és nők sokasága, akiket átalakított az isteni szeretet, saját létformájukat szentelték oda az Isten Országának ügyéért. Már a galileai tengerpartnál is sokan hagyták magukat Jézus által meghódítani: a test vagy a lélek gyógyulását keresték és megérintette őket kegyelmének hatalma. Másokat ő választott ki személyesen és apostolai lettek. Találkozunk olyan személyekkel is mint Mária Magdolna és más asszonyok, akik saját elhatározásukból követték őt, egyszerűen szeretetből, de hasonló módon – mint ahogyan János, a szeretett tanítvány is – különleges helyet foglaltak el a szívében. Ezek a férfiak és nők, akik Krisztuson keresztül az Atya szeretetének titkát megismerték, az Egyházban mindig is jelenlévő hivatások sokféleségét mutatják. Mária, Jézus édesanyja, aki közvetlen társként kapcsolódott hitének zarándokútján a Megtestesülés és a Megváltás titkához, példaképe mindazoknak, akik arra kaptak meghívást, hogy Isten szeretetéről különleges módon tanúskodjanak.

Krisztus titokzatos testében, azaz az Egyházban, amelynek ő a Feje, a keresztények „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép, hogy annak dicsőségét hirdesse” (*1Pét 2,9*). Az Egyház szent akkor is, ha tagjainak szüksége van megtisztulásra, hogy az életszentség – amely Isten ajándéka – bennük teljes fényességében ragyoghasson. A II. Vatikáni Zsinat rávilágít az életszentségre szóló egyetemes meghívásra és kijelenti, hogy „Krisztus követői, akiket Isten nem a cselekedeteik alapján, hanem az Ő kegyelme és terve szerint hívott meg és tett megigazulttá Jézus Krisztusban, a hit keresztségében valóban Isten gyermekei és az isteni természet részesei lettek, és így valóban szentté váltak” (*Lumen gentium, 40*). Ebben az egyetemes meghívásban Krisztus – a Főpap – az Egyház iránti gondoskodásában minden korban hív személyeket, akik népének gondját viselik; különösképpen a papság szentségére hív olyan férfiakat, akik az atyai szolgálatot gyakorolják, azt, amelynek forrása maga Isten (*vö. Ef 3,15*).

A papi küldetés az Egyházban pótolhatatlan. Ezért, annak ellenére, hogy bizonyos helyeken a papság hiánya mutatkozik, nem csökkenhet a bizonyosság afelől, hogy Krisztus folyamatosan hív olyan embereket, akik – az apostolokhoz hasonlóan – elhagyják mindenüket és teljesen a szent titkok megünneplésére, valamint az evangélium hirdetésére és a pasztorális küldetésre szentelik magukat. Tiszteletre méltó elődöm, II. János Pál pápa a *Pastores dabo vobis* apostoli buzdításban ezzel kapcsolatban írta: „A pap kapcsolata Jézus Krisztussal és benne az ő Egyházával *létében*, amit a szentségi fölszentelés-fölkenés erejéből kapott, és *cselekvésében*, azaz a küldetésben és a szolgálatban áll. Nevezetesen »a szolgáló pap az *Egyház misztériumában, közösségében és küldetésében* jelenlévő Krisztus szolgálója. Mivel Krisztus 'fölkenésében' és 'küldetésében' részesedik, képes megörökíteni az Egyházban az ő imádságait, szavait, áldozatát, üdvözítő tevékenységét. Az *Egyház misztériumának szolgálója*, mert szentségi és egyházi jelekkel meg tudja jeleníteni a föltámadt Krisztust»” (*Pastores dabo vobis, 16*).

Egy másik különleges hivatás, amely az Egyházban méltóságteljes helyet foglal el az a megszentelt életre szóló meghívás. A betániai Mária példájára, aki „odaült az Úr lábához és hallgatta a szavait” (*Lk 10,39*) férfiak és nők sokasága szenteli magát teljesen és kizárólagosan Krisztus követésére. Bár különböző szolgálatokat végeznek az ember formálása és a szegények segítése terén, a tanításban, vagy a betegek ápolásában, e tevékenységeket mégsem tekintik életük elsődleges céljának, ahogyan azt az Egyházi Törvénykönyv jól hangsúlyozza: „Minden szerzetes első és legfőbb kötelessége az isteni dolgokról való szemlélődés és az imádságban az Istennel való állandó egyesülés legyen” (*CIC. 663.kán.-1.§.*). II. János Pál pápa a *Vita consecrata* apostoli buzdításában megjegyezte: „Az Egyház hagyományában a szerzetesi fogadalmat a keresztségi Istennek szenteltség sajátos és egyedülálló elmélyítésének tekintették, mert a keresztség által már megkezdett bensőséges Krisztus-kapcsolat az evangéliumi tanácsok vállalásával tökéletesebben kifejezett és megvalósított Krisztus-hasonlóság ajándékában bontakozik ki” (*Vita consecrata, 30*).

Emlékezzünk Jézus parancsára: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés! Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz” (*Mt 9,37*), és mélyen érezzük szükségességét, hogy imádkozzunk papi és szerzetesi hivatásokért. Nem meglepő, hogy ott, ahol buzgón imádkoznak, virágoznak a hivatások. Az Egyház szentsége a Krisztussal való egységtől függ és a kegyelem titkaira való nyitottságtól, amely a hívők szívében működik. Ezért szeretnék hívni minden hívőt a Krisztussal való bensőséges kapcsolat ápolására, aki népének Mestere és Pásztora, Máriához hasonlóan, aki szívében őrizte az isteni titkokat és el-elgondolkodott rajtuk (*vö. Lk 2,19*).

Vele együtt, aki központi helyet foglal el az Egyház misztériumában, imádkozzuk:

Ó, Atyánk, add, hogy a keresztények közül
számos szent papi hivatás szülessen,
akik élő hittel őrzik Fiad, Jézus szent emlékét,
igéjének hirdetése, és a szentségek kiszolgáltatása által
amelyekkel folyamatosan megújítod híveidet.

Adj szent szolgákat oltárodhoz,
legyenek figyelmes és lelkes őrzői az Eucharisziának,
amely szentség Krisztus legfőbb ajándéka
a világ megváltásáért.

Hívj szolgákat a te irgalmasságod kifejezésére,
hogy a kiengesztelődés szentsége által
megbocsátásod örömét terjesszék.

Add meg, ó, Atyánk, hogy az Egyház örömmel fogadja
Fiad Lelkének számos sugallatát,
és iránta való tanulékonyssággal gondoskodjon
papi és szerzetesi hivatásokról.

Erősítsd meg a püspököket, papokat, diakónusokat,
szerzeteseket, és minden Krisztusban megkereszteltet,

hogy hűségesen teljesítsék küldetésüket
az evangélium szolgálatában.

Kérünk Téged Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Mária, Apostolok Királynője, könyörögj értünk!

Vatikán, 2006. március 5.

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana